

Boskoopse scholen sterk in ondersteuning

Ze zijn nog relatief nieuw binnen het samenwerkingsverband: de Rehobothschool en de Immanuelschool uit Boskoop. In gezelschap van clusterdirecteur primair onderwijs Jacqueline de Graaf van SCOPE scholengroep gaan we op kennismakingsbezoek. De vraag waarmee we aanbellen: hoe komt het dat jullie binnen de schoolmuren zoveel ondersteuning weten te bieden?

vlnr: Gertrude van Rijn, Chantal de Roo en Jacqueline de Graaf

De zon schijnt als we voorzichtig onze auto parkeren op de smalle strook langs het water aan de Rozenlaan in Boskoop. “Dat parkeren is inderdaad even wennen”, lacht directeur Gertrude van Rijn van de Rehobothschool als we de school binnenlopen.

Soepele overgang

Officieel horen de Rehobothschool en de Immanuelschool sinds 1 januari 2025 bij SCOPE. Maar waar het de ondersteuning van leerlingen betreft, draaien ze al sinds augustus 2024 mee. “Daarmee wilden we vooral bereiken dat de overgang naar een ander bestuur voor leerlingen en ouders soepel zou verlopen”, vertelt Jacqueline de Graaf van SCOPE. “Lopende ondersteuning hebben we op de oude voet voortgezet, nieuwe vragen hebben we opgepakt zoals dat binnen SCOPE gebruikelijk is. Het gaat om kinderen die extra ondersteuning nodig hebben, dan wil je niet als een olifant door de porseleinkast gaan en zeggen: nu gaat alles anders.”

Zicht op kwaliteit

In de eerste contacten was al opgevallen dat de schoolleiding en interne begeleiding op de Boskoopse scholen van hoog niveau zijn waar het gaat om het vorm geven aan de basisondersteuning en het volgen van de onderwijskwaliteit, zegt Jacqueline. “De schoolleiders en IB’ers zijn goed geschoold, hebben zicht op kwaliteit en zijn sterk in planmatig en doelgericht uitvoeren.”

Dat was, zegt IB’er Chantal de Roo van de Immanuelschool, ook enigszins uit nood geboren. “We hoorden voorheen bij een klein bestuur waar we minder op konden terugvallen. Daardoor ontwikkelden we een traditie van constant kritisch zijn op ons eigen handelen. Niet doen wat je altijd al deed, maar op basis van analyse kijken wat er nodig is in een klas of voor een leerling. Daar met leerkrachten uitvoeringsgesprekken over voeren, en dat dan weer meenemen naar het managementteam. We zijn constant aan het bijschaven: wat zien we gebeuren en wat leert ons dat voor het vervolg?” Die houding past wel bij de cultuur in Boskoop, denkt Gertrude van Rijn, die hier al haar hele leven woont. “De mentaliteit is: we doen het met elkaar.”

‘Ondersteuning is over het algemeen kansrijker als kinderen die binnen hun eigen school krijgen.’

Onder schooltijd

Waar je die houding in de praktijk zoal terugziet? Chantal geeft het voorbeeld van kinderen met een leesprobleem. “Je kijkt met de welbekende toetsen of er dyslexie in het spel kan zijn en gaat vervolgens met

‘We zijn constant aan het bijschaven: wat zien we gebeuren en wat leert ons dat voor het vervolg?’

handelingsplannen aan de slag. Scoren ze bij het derde toetsmoment van technisch lezen nog steeds bij de laagste 10%, dan kan er een onderzoeksaanvraag worden gedaan; is dat onderzoek positief, dan komt er zeer waarschijnlijk een behandeling. En dan?! Moet het kind dan na schooltijd heel ergens anders naartoe? Wij hebben veel liever dat ze die ondersteuning hier krijgen, het liefst onder schooltijd. Dat gaat niet vanzelf, je moet er als school actief op inzetten, maar in goed overleg met collega-scholen en behandelaars is het te regelen.”

Clusteren

Dyslexiespecialisten, fysiotherapeuten, logopedisten en andere ‘behandelaars’ doen hun werk dus als het enigszins kan binnen de muren van de Immanuelschool. Omdat de school bijna 500 leerlingen telt, is het vaak mogelijk om kinderen te clusteren. Dat maakt het voor behandelaars een stuk interessanter om naar de school te komen. Sowieso is ondersteuning over het algemeen kansrijker als kinderen die binnen hun eigen school krijgen, denkt Jacqueline. “Anders zijn er altijd kinderen die niet krijgen wat ze nodig hebben omdat hun ouders het niet georganiseerd krijgen of te weinig netwerk om zich heen hebben. Dat de Boskoopse scholen zich hier zo hard voor maken, vind ik dus heel positief.”

Creativiteit

Op de Rehobothschool vergt het wel wat organisatorische creativiteit, zegt Gertrude van Rijn: “Met 200

leerlingen zijn wij wat kleiner en dan valt er minder te clusteren. Maar kinderen van ons kunnen wel aanschuiven bij een groepje van de Immanuelschool en dat gebeurt ook.” Daarnaast weet de school in eigen huis heel wat ondersteuning te bieden. Gertrude: “We hebben bijvoorbeeld een leerling met het syndroom van Down, die met dagelijkse ondersteuning voornamelijk gewoon bij ons op school kan blijven. En voor meer- en hoogbegaafde leerlingen bieden we naast extra uitdaging in de klas ook twee keer per week een gezamenlijke plusklas.”

Een mooi voorbeeld van hoe je ondersteuning groepsgewijs kunt organiseren, vindt Jacqueline de Graaf. “Voor meer- en hoogbegaafde kinderen is het belangrijker dat ze peer-to-peer contact hebben dan dat ze precies even oud zijn. En in een groepje heb je toch iets meer ‘body’ voor de ondersteuning.”

Basiskwaliteit

Het echte geheim zit echter bij de kwaliteit van de leerkrachten en hun dagelijkse lessen in de groep. “Als je de basisondersteuning in de klas goed voor elkaar hebt, wordt de groep waarvoor je iets extra’s moet doen, meteen een heel stuk kleiner”, zegt Jacqueline. “Dat is iets waar wij het binnen SCOPE vaak over hebben en wat op de Boskoopse scholen een tweede natuur is: hoe zorgen we dat we de basis zó vormgeven dat de meeste kinderen al daar krijgen wat zij nodig hebben?” Cyclisch werken aan kwaliteit is daarbij van grote waarde, vult Gertrude aan. “Je moet heel goed kijken wat een groep nodig heeft. Dat kan in elke groep nét anders zijn. Heb je een groep die in de basis uitdager is, dan ga je die basis versterken in plaats van dat je meer kinderen de klas uitstuurt voor ondersteuning.”

Taalklas

Een bijzondere vorm van het versterken van de basis is de taalklas die de Immanuelschool sinds vorig jaar elke vrijdag organiseert. Deze is bedoeld voor kinderen bij wie de taalontwikkeling achterblijft. Chantal: “Wij zien de afgelopen jaren steeds meer kinderen binnenkomen met een taalachterstand en het aantal nieuwkomers groeit. Met de taalklas bieden we kinderen uit groep 1 een extra schooldag aan, specifiek gericht op taal. Momenteel doen twaalf kinderen mee. Nieuwkomers in hogere groepen bieden we ook extra ondersteuning op het gebied van (school)taal. Een mooie bijkomstigheid is dat we ouders van buitenlandse komaf hierdoor beter bereiken.”

Dagelijks aandacht

Op de Rehobothschool, die in een andersoortige wijk staat, is een taalklas voorlopig niet nodig. De school heeft wel een aantal kinderen met een NT2-achtergrond in huis. Die worden door een onderwijsassistent

met affiniteit voor NT2 dagelijks even uit de klas gehaald om extra aan taal te werken. “Daarvoor hebben we een NT2-methode aangeschaft waar de groepsleerkrachten ook uit kunnen putten”, zegt Gertrude.

Expertise

Beide scholen kunnen met al hun vragen over taal terecht bij Mundus, de regionale taalschool van SCOPE. Net zoals ze met vragen over inclusie terecht kunnen bij het SCOPE-team Passend Onderwijs. “Die expertise is een fijn aspect van het horen bij een groter bestuur”, vindt Gertrude. “Je voelt je als team veel meer gesteund. Het is prettig dat je met vragen niet ‘zomaar iemand’ hoeft te bellen, maar bij iemand binnen je eigen bestuur terecht kunt. En dat je een heleboel collega-scholen hebt om van te leren.”

Meer weten over passend onderwijs en inclusie bij SCOPE? [Klik hier.](#)

‘Als je de basisondersteuning in de klas goed voor elkaar hebt, wordt de groep waarvoor je iets extra’s moet doen, een heel stuk kleiner.’